

HET TREURSPEL.

De 5^e Juni was aangebroken. Te midden van Brussel's markt verrees het schavot, met zwart laken bedekt. Er lagen twee fluweelen kussens, waarop de veroordeelden moesten knielen. Terzijde stond een tafeltje, met een zilveren kruisbeeld. Brussels Groote Markt! Statig verhief zich het sierlijke stadhuis, de getuige der vaderen grootheid. Helaas, thans was de gemeente-troon omvergeworpen; een vreemde tiran heerschte over stad en land. Brussels Groote Markt! Hoe dikwijls had Egmont op dit zelfde plein in de steekspelen den prijs weggedragen, toegejuicht door duizenden toeschouwers. Maar die dagen waren voorbij!

Het noodlottig oogenblik naderde. Drie duizend Spaansche soldaten schaarden zich rond de schrikwekkende stellage. Spelle, met zijn roode roede in de hand, zat te paard, nabij de strafplaats. De beulsknecht hield zich onder het afhangend laken verborgen. Het scherpe zwaard lag bij hem. Al vroeg was de markt met eene dichte menigte overdekt. 't Volk zat op de daken der huizen. O, hoe gaarne had men eene poging gedaan om Alva zijne slachtoffers te ontrukken! Maar de krijgslieden hielden de wacht. Het sloeg elf ure.

— Daar is hij..., klonk het allerwege.

Egmont had gevraagd om eerst te mogen sterven, om niet het lijk van Hoorne te zien. Hij gevoelde zelfverwijt, daar hij zijn vriend bewogen had van Weert naar Brussel terug te keeren.

Eene afdeeling soldaten, onder 't bevel van Juliaan Romero en Sanilas, was Egmont in zijne kamer, op de tweede verdieping van het Broodhuis, af gaan halen. Men wilde den graaf de handen binden als een gewoon misdadiger. Deze verzette zich heftig tegen die handelwijze.

— Vrees geen weerstand, sprak hij op waardigen toon. Aanschouw mij wambuis en zie hoe ik mij zelve gereed gemaakt heb.

De vernedering bleef hem toen gespaard. Met den bisschop aan zijne zijde, ging Egmont kloekmoedig den korten weg van het Broodhuis naar de strafplaats. Hij was gekleed in een tabbaard van rood damast, een zwart manteltje, met goud geboord, daarover. Op het hoofd droeg hij een zwarten hoed met zwarte en witte pluimen, in de hand een neusdoek. Romero en Salinas met hunne manschappen volgden hem. Gaande naar het schavot, las de graaf den een-en-vijftigsten psalm. Moedig besteed hij de trappen. Hij liep eenige malen over het schavot heen en weer.

— Hoe betreur ik het, dat het mij niet toegestaan is met het zwaard in de vuist voor mijn land en mijn koning te sterven! sprak hij op bitteren toon.

En zich tot Romero richtende, vroeg hij :

— Is het vonnis dan onverbiddelijk? Mag ik op geene genade hopen?

De Spanjaard haalde de schouders op en schudde ontkenkend. Egmont knarste de tanden, maar, zich herstellende, wierp hij zijn mantel en tabbaard terzijde en knielde op een der kussens. Hij bad samen met den bisschop. Deze reikte hem daarna het kruisbeeld over, dat de veroordeelde kuste. Eindelijk ontving hij den zegen. De graaf stond op. Voor 't laatst... want Egmont legde den hoed en den zakdoek terzijde, knielde weer neer, trok een mutske over zijne oogen en bad met gevouwen handen :

— Heere, in uwe handen beveel ik mijnen geest !

Snel kwam nu de scherprechter... het vervaarlijke zwaard rees en daalde... het edel hoofd viel neer... een bloedstroom... en lijk en bloed werden met een laken bedekt.

En van uit de menigte klonk één noodkreet. Het zwaard had Egmont's hals en het harte der toeschouwers getroffen ! De gezant van 't Fransche hof, die de terechtstelling uit eene geheime plaats zag, moet uitgeroepen hebben :

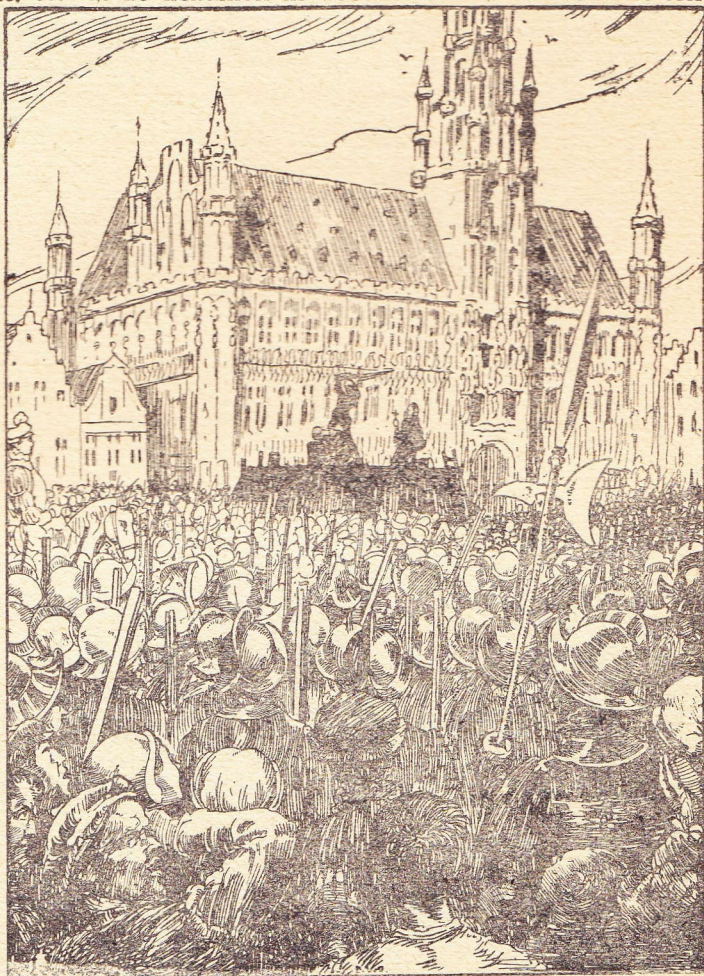
— Nu zie ik het hoofd vallen, dat tot twee malen toe, geheel Frankrijk deed beven !

Zelfs bij Spaansche krijgers rolde een traan over de gebruinde wang.

Eenige oogenblikken later naderde Hoorne. Hij was blootshoofds en droeg een zwarten mantel, welken hij op het schavot aflegde. Hier en daar groette hij een kennis. Het zwart laken ziende, vroeg hij of dit Egmont's overblijfsel bedekte. Op het bevestigend antwoord, mompelde hij een paar onduidelijke woorden. Hij sprak

eenige zinnen tot de menigte, bad en knielde neer, zei dezelfde woorden als zijn lotgenoot, doch in 't latijn, en ontving ten laatste den doodelijken slag.

De hoofden werden gedurende twee uren op ijzeren staken gezet, terwijl de lichamen in doodskisten op het schavot ten toon

gesteld lagen. De menigte was diep ontroerd. De Spaansche krijgers konden de toeschouwers niet langer bedwingen. Velen stormden onder uitroepingen, vervenschingen, geweën, gejammer naar het schavot toe en doopten hunne zakdoeken in het edel bloed, om die als een relikwie te bewaren.

De lichamen werden later aan de vrienden der graven geschonken. Een statige optocht van geestelijken en gilden geleidde de kisten naar Ste-Goedelekerk. Daarna voerde men Egmont's lijk naar het klooster Ste-Clara, bij de oude Brusselsche poort, waar het gebalsemd werd. Men begroef het te Sotteghem. Hoorne's overschot werd in de Kempen begraven. De hoofden werden naar Spanje gezonden. Aldus was het einde der graven Egmont en Hoorne. Zij stierven als martelaars voor onze vrijheid. Daarom moet hunne nagedachtenis ons dierbaar zijn.

A. HANS.

EGMONT en HOORNE

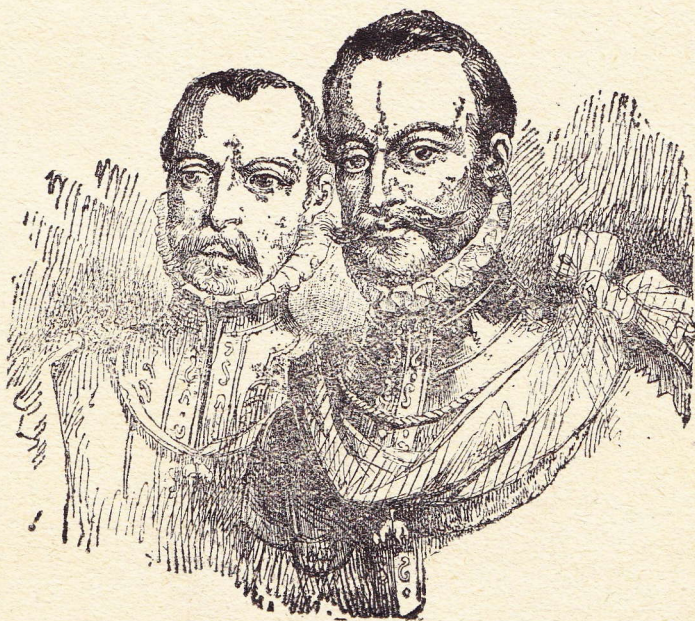
L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

EGMONT en HOORNE

DOOR

A. HANS

DERDE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

INHOUDSTAFEL

	Bladz.
Inleiding	5
I. In Frankrijk	7
II. Te Willebroeck	20
III. De komst van Alva	24
IV. Het Feestmaal	27
V. De Gevangenneming	29
VI. In de Brusselsche Taveerne	33
VII. Mislukt	38
VIII. Bedroefde Vrouwen. — Een edele Grijsaard	41
IX. De laatste Nacht	47
X. Het Treurspel	51
XI. Hoorne's Broeder	55
XII. Egmont's Zonen	58